

Joke Verweerd Op de huid

MOZAÏEK | ROMAN

Op de huid

Joke Verweerd

Op de huid

Roman

UITGEVERIJ MOZAÏEK – ZOETERMEER

Van Joke Verweerd verscheen eerder bij Uitgeverij Mozaïek:

De wintertuin, roman

De rugzak, roman

Permissie, roman

Paradiso, roman

Snoeitijd, roman

Wapenbroeders, novelle

Binnenste buiten, verhalen

Spiegelring, verhalen

Spiegelring, luisterboek

Opluisteren, verhalen, gedichten en gebeden
voor christelijke feesten

© 2006 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

ISBN 978 90 239 9203 5

Eerste druk augustus 2006

Tweede druk april 2007

Vormgeving omslag en binnenwerk Geert de Koning

Illustratie omslag Corbis

Meer informatie over deze roman en andere uitgaven van Mozaïek
vindt u op www.uitgeverijmozaiek.nl.

Meer informatie over de auteur vindt u op www.jokeverweerd.nl.

Alle rechten voorbehouden

DEEL I

Hoofdstuk 1

In het souterrain, waar de keuken is, hangt nog vaag een mengeling van etensgeuren, het bakken en braden van gisteren, een vleug schoonmaakmiddel. De dag begint somber. In het portaal wil het maar niet licht worden.

De treden van de trap omhoog naar het restaurant zijn nog niet van elkaar te onderscheiden – vanuit de keuken lijkt het een zwart gat. Het waaklichtje bij de garderobe flakkert aan en weer uit. De paar jassen die er hangen, worden weerkaatst in de spiegelwand rechts. Door het aarzelende licht lijkt het net of iets mee beweegt in of achter het spiegelbeeld. Renske gooit haar klamme jack over een haak.

Nu de deur van de keuken openstaat, zijn het maar een paar stappen. De vijf treden af en licht maken in de keuken, is altijd het eerste wat ze – blindelings – doet.

Nu moet het ventilatiesysteem op volle sterkte en het klapraam boven de werkbank open om de lucht te vervensen. Ze doet het niet. Ze trekt een van de hoge krukken onder de werkbank vandaan en zet haar ellebogen op het werkblad. De koelkast slaat aan. Zo hier te zitten in de vroege ochtend is voor even als het hoort, vertrouwd.

Parmentier, een vriendelijke, niet al te chique eetgelegenheden, waar de gasten lekker kunnen eten en graag nog eens terugkomen. Frans georiënteerde keuken, maar niet strikt. Er kon veel bij Peer en dat was aan de menu's te zien. Elke drie maanden een nieuwe kaart, niet te lang teren op oude succesnummers. Je gasten blijven verrassen. In die dingen was Peer goed.

Renske begint automatisch met het vouwen van servetten. Dat brengt haar gedachten bij wat er vandaag gebeuren moet. Het gastenboek ligt opengeslagen voor haar. De zestien tafels zullen maar voor de helft bezet zijn vanavond, maar dat is niet ongewoon voor de donderdag. En je weet maar nooit wat er onverwacht nog binnenkomt.

Zo moet ze dat niet zeggen! Het is te hopen dat er nog een paar gasten zonder reservering aanschuiven – dat klinkt beter.

Het pand is oud en heeft charme. De moderne inrichting is juist door de tegenstellingen zo verrassend: het felle rood van de stoelen tegen de gele muur en daarboven de donkere balkenzoldering. Hier in het souterrain is alles strak en glimmend, roestvrij staal en van alle gemakken voorzien. Van combioven tot nulgradenkast. Johan zwaait er de scepter. De promotie tot chefkok zal hij zich nooit op deze manier hebben voorgesteld. Samen proberen ze de lijn van Peer voort te zetten. In afwachting van hoe het loopt. En hoe lang het nog duurt. Ze doen hun best, proberen het hoofd boven water te houden. Dat valt niet mee, ze weten het van elkaar. Er is soms een knipoog nodig of een waarschuwende duw tegen een schouder. Het moet gezellig en warm zijn hier en vooral goed. Mond-tot-mond-reclame voor de plek waar je betaalbaar en lekker

kunt eten, daar moeten ze het van hebben. Toen Peer er nog was, was dat niet moeilijk, leek alles vanzelf te gaan. Peer tobde nooit over de bedrijfsresultaten. Renske heeft ook nooit vragen gesteld. Dat was niet nodig.

Naast de personeelsorganisatie en de bediening is de wijn haar verantwoordelijkheid. Wijn is een mooi vak. Een fles ontkurken is een ontdekking doen. Dat blijft ze zeggen, wat er ook gebeurt. Waar ze ook terechtkomt.

Renskes ogen gaan omhoog naar het randje van de bovenste keukenplank. Daar staat het keukengereedschap dat niet vaak gebruikt wordt.

De rug van het vaktijdschrift is maar een smal streepje. Niemand weet dat het daar ligt en Renske hoeft het er niet bij te pakken omdat ze de advertentie op haar netvlies heeft staan.

Zodra ze de pagina onder ogen kreeg, had ze geweten dat dit de uitdaging was die ze nodig had.

Het is een vacature waarin hoge eisen worden gesteld; wat daartegenover staat, wordt nauwelijks genoemd. Maar ze voelde zich meteen aangesproken. Die lui zoeken mij, heeft ze gedacht. Een hotel-restaurant in Spank, een dorp aan de rand van bos en hei, buiten de Randstad. De klank alleen al roept beelden van haar jeugd op. De vraag of ze naar deze baan op zoek is, is helemaal niet aan de orde. Een oproep is het.

Het idee in een andere keuken te zitten. Ver weg. Alles anders. Ergens opnieuw beginnen. Is dat aantrekkelijk? Opstaand bedwingt ze een huivering. Ze rekt zich uit. Nu zou ze het magazine kunnen pakken en openslaan, maar nee, ze schuift het iets verder naar achteren. Zo is het zelfs geen smal streepje meer op de plank en toch ligt het er.

Ze moet naar boven. Er is genoeg te doen. Ze holt de trap op, ze kan niet eens meer rustig de trap nemen. Ze komt adem te kort, maar dat komt niet van het hardlopen. Een hoog tempo is ze gewend en met haar lichamelijke conditie is niets mis.

Fia is aan het dweilen. Renske wacht even: geen voetstappen op de natte vloer. Ze hoeft niet te zeggen dat Fia beter door de knieën kan gaan bij het dweilen. Fia gaat voor niets of niemand door de knieën.

Donker glimmen de geverniste planken in het herfstlicht als Renske de schuiframen omhoog haalt.

‘Alles goed?’ vraagt Fia, als ze de dweil in de emmer heeft gegooid en zich aan de deurpost optrekt om haar rug recht te krijgen.

Natuurlijk is alles goed. Fia wil net als iedereen graag gerustgesteld worden.

In een onverwacht harde windvlaag wervelt wat dor blad mee naar binnen. Dat is niet de bedoeling, maar het was te verwachten, gezien de tijd van het jaar. Nog even en de bomen aan de gracht zijn kaal.

Ze moet iemand bellen voor het onderhoud van de verwarmingsketel, er moet een contract zijn. ‘Waar moet ik dat nu weer zoeken?’ vraagt Renske zich hardop af, als ze de bladeren van de natte vloer raapt. Het zou gewoon zomer moeten blijven. De zomers van vroeger, die te maken hebben met Spank en de herinneringen aan haar vader. Kamperen in een tent. De geur van een slaapzak en van vers gemaaid gras. Er zijn niet eens veel van die zomers geweest. Ze was nog maar veertien toen haar vader stierf. Samen met haar moeder kamperen was geen optie, haar moeder hield er eigenlijk niet van. Haar moeder hield daarna

nergens meer van. Had ze dan toch van vader gehouden?

Dat er goede herinneringen zijn, is mooi. Dat zegt ze vaak tegen zichzelf. Die zomerse vakantieweken en de zaterdagmiddagen in de keuken van De Lindenhof, het restaurant waar haar vader chef-kok was.

Er zijn gebeurtenissen die een blijvende indruk achterlaten. Alsof ze nog steeds een impuls geven, nieuwe energie. Er zijn helaas ook andere herinneringen.

Zo was er kortgeleden die dag dat de wereld op zijn kop ging. Toen ze Peer vond op de trap in het portaal. Dood.

Aan het waarschuwende geluid van een achteruitrijdende vrachtauto hoort ze dat Bert Vossen in aantocht is. Ze loopt naar het bureau in het kleine kantoor om de bestellijst te pakken.

Bert is een aardige jongen, maar niet altijd even precies. Dat was vroeger geen probleem, Peer lachte daarom. Maar nu elke cent verantwoord moet worden, neemt ze de bestellijst erbij.

In de open deur staand ziet ze dat hij een hand opsteekt terwijl hij de laadklep bedient. Zijn hoekige gezicht wordt mild. Nu gaat hij 'goedemorgen' roepen en iets over het weer zeggen, over de herfst en de vogeltrek. Je vraagt je af wat Bert doet achter het stuur van een vrachtwagen in de drukte van de stad.

'Goedemorgen Renske, veel wind vandaag. Als dat maar geen storm wordt!'

De laatste weken kijken zijn ogen haar vorsend aan. Bert weet veel, ook of het vandaag te verdragen is. Renske ontwijkt zijn blik en vouwt de bestellijst open. Bert heeft al

geknikt en klimt in de vrachtwagen om de dozen en de trays vooraan te zetten. Hij belet Renske ze aan te pakken. Daar heeft hij een steekwagentje voor. Nauwgezet controleert ze de bestelling. Het kleine kistje rosevalaard-appelen, de veldsla, de pomodori's, het pandanblad en het basilicum. Het klopt dit keer. Bert glundert, maar als hij in de keuken achter een kop koffie zit, staat zijn gezicht weer ernstig.

'U bent een goeie voor het bedrijf! U bent de kurk waar het hier op drijft, zeg maar. Ze lopen allemaal met u weg,' zegt hij troostend.

'Ach,' zegt Renske, 'wat helpt dat?'

'Dat weten ze in Kortrijk ook. Ze zouden wel gek zijn om de tent hier te sluiten. Dat jullie nu even in een dip zitten, is toch logisch? Daar komen jullie van de winter wel weer uit.'

'Het is afwachten, we horen niet veel uit Kortrijk. Nadat de boekhouder de administratie heeft opgehaald eigenlijk niets meer.'

Wanneer moet ze over de vacature beginnen? Waarom voelt het alsof ze Parmentier en haar collega's verraadt? Hoe legt ze uit dat ze hier niet langer blijven kan? Straks als Fia het kantoor schoongemaakt heeft, kan ze achter de computer gaan zitten, het blad openslaan bij de dubbelgevouwen pagina. Of misschien neemt ze het mee naar huis en schrijft ze vanavond de brief. Nog beter zou het zijn om eerst te gaan kijken. Spank, de omgeving daar. Zou ze er nog iets vinden of is ook daar alles veranderd?

'Niet jezelf de put in duwen!' zegt Bert streng. 'Dat ben ik niet van je gewend, Hofstra.'

Bert heeft zo zijn eigen etiquette, hij noemt haar bij de voornaam in combinatie met 'u', maar als hij gaat jijen en

jouwen stapt hij over op haar achternaam en dan moet het wel heel erg zijn, weet Renske. Ze haalt haar schouders op, een glimlach mislukt. Ze lijkt misschien meer op haar moeder dan ze dacht. De dood bederft alles.

Het hoofd van Johan om de hoek. Hij is ook vroeg vandaag.

‘Hé, Bert is er al!’ zegt hij opgetogen.

Het is Johan aan te zien dat hij blij is dat Bert er is, dat maakt het gesprek gemakkelijk. Als ze alleen in de keuken zit, heeft Johan tegenwoordig een bepaalde schroom, alsof er nog meer narijheid te verwachten is.

‘Ik kan er niet mee leven, Renske. Ik vertrouw het niet meer,’ zei hij laatst. ‘Ik snap het ook niet, ik blijf het zo oneerlijk vinden! En dan nog die rompslomp. Dat gedoe met die rechercheurs, iedere keer weer dezelfde vragen. Ik heb al op tachtig manieren hetzelfde antwoord gegeven.’

‘Hoe is het met het vee?’ vraagt Bert, terwijl hij de kopie van de bestellijst naar Renske toeschuift. Bert vraagt altijd naar de katten van Johan. Liefde voor katten is zo ongeveer de enige overeenkomst tussen hen.

Renske luistert naar hun stemmen, de vlugge, vrij hoge stem van Johan en het donkere stemgeluid van Bert. Er klinkt een lach, ze glimlacht mee ondanks het feit dat ze de grap heeft gemist.

Ze staat op en schuift de kruk onder de werkbank. ‘Kom, jongens, we moeten verder.’

‘Je hebt het druk zeker?’ vraagt Johan aan Bert. ‘We kunnen anders wel even een sterke man gebruiken!’

‘Wat moet er gebeuren?’ Bert vraagt het aan háár. Bert had psycholoog moeten worden.

‘Het terras moet leeg. Het moet een keer gebeuren.’

Toch geeft Johan het antwoord. Bert stroopt zijn mouwen op. ‘Waar moet de boel heen?’

Renske is al buitenom gelopen, door de lage poort opzij van de trap; de sleutelbos rinkelt in haar hand. Ze opent de brede deuren van de berging aan de achterkant van de kleine binnenplaats. Het ruikt hier behoorlijk muf. Ze moet niet vergeten zo nu en dan de deur open te zetten. Het zal met de natgeregende rieten stoelen nog wel erger worden.

De deur wil niet open blijven staan. Waar is de baksteen die Peer altijd gebruikte als deurstopper? Johan komt met een leeg olijvenblik. Het grote blik stamt uit haar begintijd in Parmentier, toen het nog bijzonder was om de gasten te verwelkomen met amuses. Hoeveel schaalpjes heeft Peer daaruit geschept? Olijven met een blokje gemarineerde geitenkaas, een gedroogd tomaatje en wat kappertjes – dat was het binnenkomertje geweest waardoor de vaste klantenkring groeide. Onderschat daarbij niet het gastvrije gebaar dat Peer maakte als hij het schaalpje op de tafel zette.

Het blik is leeg en dus te licht om de deur open te houden. Het blijft pas staan als Bert er een verroeste vleesmolen in zet. Wat een troep staat er eigenlijk hier in de schuur! Als de boel opgedoekt wordt, dan mag Kortrijk wel een paar containers sturen. Peers appartement moet ook nog leeg. Zou daar na de begrafenis nog wel eens iemand geweest zijn? De sleutel die altijd op het vaste plekje in de bureaula lag, is bij de recherche. Wat heeft ze eraan te weten dat Peers pyjama er nog ligt en dat zijn gedragen overhemd er over de stoelleuning hangt?

De laatste keer dat ze daar was, had ze alleen maar zijn schone was in de kast gelegd. Peer was toen in Kortrijk.

Als Peer terugkwam, reed hij meestal meteen door naar het restaurant. Dan gooide hij zijn jack van een afstand op de kapstok. Als het niet bleef hangen, liet hij het liggen. Altijd hoorde ze zijn auto afremmen op de kade. En als ze het niet had gehoord, wist ze het toch.

‘Je bent laat,’ zei ze dan, ‘veel te laat, maar toch nog op tijd.’

Na de omhelzing, die kwam als niemand in de buurt was, verklaarde hij zich zelf schuldig.

‘Sorry, ook weer gerookt onderweg. Pokkeneind, die A14. Weer alles vast voor Antwerpen. Dan gaat er zo een pakje doorheen.’

Peer rookte nooit als zij erbij was, niet in Parmentier en thuis ook niet. Maar in Kortrijk wel.

Daar rookte iedereen volgens Peer.

‘Is het een verplichting dan?’ was haar commentaar.

Peer wreef over zijn ogen, moe van het turen op de weg.

‘Ja, idioot is dat, gaat vanzelf.’

‘Je stinkt.’

‘Kan eraf gewassen worden,’ fluisterde hij alleen voor haar. Dan lachte ze en schonk een whisky voor hem in om er zeker van te zijn dat zij hem naar huis zou rijden. De laatste keren was hij wel erg moe geweest. Misschien omdat hij de fles naast zijn glas had gezet? Als het laat werd, liet ze op zo’n dag het opruimen en afsluiten aan Johan over. Dan sloeg ze Peers jack om zijn schouders. ‘Naar huis! Ik breng je wel,’ en hij gehoorzaamde.

‘Ik ga maar meteen door. Jij moet slapen,’ had ze de voorlaatste keer gezegd, toen hij thuis op de bank neerzakte.

‘Ik ben te moe om mijn schoenveters los te maken.’

Dat had zij voor hem gedaan. Ze weet nog welke gedachte er door haar heen geschoten was toen ze geknield voor hem zat. Het kwam toch wel vaker voor dat een vrouw een man vroeg?

Maar zijn ogen waren dicht toen ze opkeek. Al honderd keer heeft ze zich afgevraagd hoe zijn reactie zou zijn geweest als ze de vraag wel gesteld had.

Ze moet zichzelf de baas blijven! Daar komt Johan met de eerste drie stoelen.

‘Je kunt er beter twee nemen,’ zegt ze, als ze ziet hoe moeizaam hij moet manoeuvreren om de deurposten niet te schampen.

‘Ga jij nou wat anders doen, Renske.’

Ze knikt. Ze gaat tafels dekken en glaswerk opwrijven, intussen zo nu en dan naar voren lopen en zien hoe het terras leger wordt. Daar gaan de stoelen van het zitje onder de grote plataan. Uitkijken, Bert, het plaveisel ligt daar ongelijk, de wortels hebben de tegels behoorlijk omhoog gedrukt. Zo gaat dat met dingen die ondergronds dringen en wringen. Te eniger tijd komt het ergens omhoog.

Het waarschuwingslicht van Berts vrachtauto flitst irritant langs de zoldering, nu het opnieuw donker wordt. Weer een bui.

‘Kom even schuilen! Jullie hoeven niet kletsnat te worden!’

Het wordt een wedren wie het eerst binnen is, Bert is altijd in voor een beetje gekheid.

Als hij hijgend tegen de bar hangt, vraagt hij: ‘Is het niks geworden met de andere opslagplaats? Peer zou het terras-meubilair toch naar een selfstorage brengen? Ik heb hem

aan een adres geholpen op het nieuwe industrieterrein in Zuid.'

'Weet ik niets van,' zegt Johan, 'jij, Renske?'

Ze knikt weifelend. Hoe zat dat ook weer?

'Hij is er wel heen geweest. Met mijn auto omdat hij dacht dat er iets mis was met de startmotor van zijn eigen auto. 't Was al laat in de middag. Wat zei hij toch toen hij terugkwam? Ik weet het niet meer. Hij was chagrijnig, zoals altijd als hij uit Kortrijk kwam. Ik heb er later nooit meer naar gevraagd. 't Zal wel te duur geweest zijn.'

'Volgens mij is dat helemaal niet zo duur. Maar het zal een klus zijn om het spul daarheen te brengen. Dan mag je me wel een hele dag inhuren.'

'Dan zullen we je passeren; niet te betalen, zo'n topsalaris als het jouwe!' plaagt ze terug.

Terwijl ze de glazen glanzend wrijft, blijft het plagerijtje treiterend in haar hoofd. Het was geen geintje: het loopt echt spaak hier. Hoe deed Peer dat toch? Werd hij dan toch gesponsord door Kortrijk? Ze haalt een hangende rozenknop uit de smalle vaas. Moeten ze over op nepbloemen? Elke week verse bloemen is een forse kostenpost, ook al haalt ze de bloemen op de markt. Misschien is de beslissing niet meer aan haar, moeten ze gewoon wachten op bericht uit Kortrijk. Het resultaat van de gesprekken tussen de accountant en Peers familie kan niet lang meer uitblijven. Zes weken, is er gezegd; het zijn er intussen al zeven. Sluiting en verkoop of een nieuwe manager?

Zij zal het niet worden, die illusie zit alleen in Johans hoofd. Hoe moet ze Johan vertellen dat ze niet blijft als de zaak een nieuwe manager krijgt? Dat ze in geen geval blijft?

Als ze weer naar buiten kijkt, is het terras leeg. Bert en Johan sjouwen net de laatste parasolvoet naar binnen.

‘Bedankt, Bert!’ Haar eigen stem is haar vreemd.

Bert tikt aan een denkbeeldige pet. Peer kon ook altijd zo goed met Bert opschieten. Zou Bert ook op het oosten rijden met die verse spullen? Of zou Spank te ver zijn?

In de keuken wast Johan zijn handen. Renske legt een schone handdoek voor hem neer.

‘Altijd een rotklus, dat terras leeghalen. Alsof het ineens helemaal winter is,’ zegt Johan.

‘Nog langer wachten zou ook onzin zijn, of hoop je nog op een Indian summer?’ probeert Renske te relativieren.

‘Moeten we ook niet een andere kaart, Renske? Doen we nog iets met het wildseizoen?’

Johan kijkt van haar weg.

Nu geselt de regen het raam.

‘Ik had gedacht aan een inlegvel in het menu,’ zegt ze stroef.

Johan knikt nog voor ze uitgesproken is. Zijn adamsappel beweegt heftig.

‘Peer zou vast wel...’ begint hij, maar hij stopt halverwege de zin.

Ze geeft hem even een tik tegen zijn arm. Bemoediging en waarschuwing tegelijk. Hij denkt dat het gewone vertrouwde leven weer terugkomt, ooit. Wat moet Johan beginnen als de deur hier dichtvalt? Op de eerste avond, na Peers dood, heeft hij geroepen dat hij hier nooit meer een voet wilde zetten. De volgende morgen was hij er eerder dan zij.

‘Over vijf dagen weer open,’ was de opdracht van de Belgische accountant, die sprak namens de familie uit Kortrijk.

‘Doorgaan,’ zei ook rechercheur Kroeze. ‘De zaak op de

oude manier voortzetten met je ogen en je oren op scherp. Alles kan een aanwijzing zijn, een link. Er hoeft maar één los draadje te zitten.'

Want nu er geen wapen gevonden is, geen DNA-sporen zijn, hoopt men op het toeval van een los draadje.

Kunnen ze haar verplichten te blijven?

'Kom, ik gooi de boel open, het is half drie geweest.'

'Renske, weet je wat ik nou niet snap? Dat er nooit eens iemand van de familie uit België komt of belt om te vragen hoe het er bij staat hier.'

'Die mensen zijn overstuur, Johan.'

Even schieten de beelden van de begrafenis voorbij. De jonge vrouw, een bleek poppengezicht, veel ogenzwart. De kleine jongen met de strepen van de kam in zijn gelkuijfe. Een oude man in een rolstoel, een plaid over zijn benen, de vrouw die de rolstoel duwde, een oudere uitgave van de vrouw met het wit weggetrokken gezicht. De stem van de pastoor zo rad en zo Vlaams, dat het onverstaanbaar was. Miezerige regen, een diep graf. Het schrille zingen van een jongenskoor. Ze had gedacht dat die dag langs haar heen was gegaan, maar steeds blijkt dat ze meer heeft opgeslagen dan ze dacht. Bijvoorbeeld dat ze bij het wegggaan omkeek naar haar eigen voetafdruk op de plek waar ze gestaan had. En dat ze zo bang was voor het moment waarop Johan zou zeggen: 'Dat Peer het ons nooit verteld heeft van die vrouw en dat kind.'

'Zijn wij niet overstuur soms? We moeten toch weten waar we aan toe zijn?' roept Johan haar achterna.

Ze is de trap al op. 'Dat komt nog wel; die mensen worden ook geconfronteerd met dingen waar ze geen raad mee weten.'

Kun je sterk worden door je zwakte te leren kennen?

Renske Hofstra is volkomen ontredder: haar partner Peer is vermoord. Renske komt tot het besef dat ze hoog heeft ingezet met haar onvoorwaardelijke loyaliteit en liefde. Op de schok van zijn dood volgt de onthutsende ontdekking dat hij niet degene was voor wie ze hem hield. Waarom heeft ze geen argwaan gekregen, geen vragen gesteld? Hoe dicht zitten mensen elkaar op de huid, wat zoeken ze bij elkaar? Is liefde wel belangeloos?

Het rechercheonderzoek dwingt haar om de vragen alsnog onder ogen te zien – een pijnlijk, maar ontdekkend proces. Met alle kracht die in haar is probeert Renske haar stabiliteit en vertrouwen te hervinden.

De nieuwe verantwoordelijkheden in het restaurant en het zorghotel van landgoed Groot Mangelhout bieden haar een gelegenheid met zichzelf in het reine te komen, en vol hoop ziet ze de lente komen.

Maar dan wordt ze opnieuw betrokken bij het verleden. Rosalie, de vrouw van Peer, komt om de zaak af te handelen.

Joke Verweerd schrijft elke maand een kort verhaal voor het opiniemagazine *CV-Koers*. Haar romans haalden alle christelijke bestsellerslijstjes: *De wintertuin*, *De rugzak*, *Permissie*, *Paradiso* en *Snoeitijd*. Een paar romans werden in het buitenland vertaald. Ook publiceerde ze de verhalenbundels *Binnenstebuiten*, *Opluisteren* en *Spiegeling*. Kijk ook eens op www.jokeverweerd.nl.

ISBN 978 90 239 9203 5

www.uitgeverijmozaiek.nl